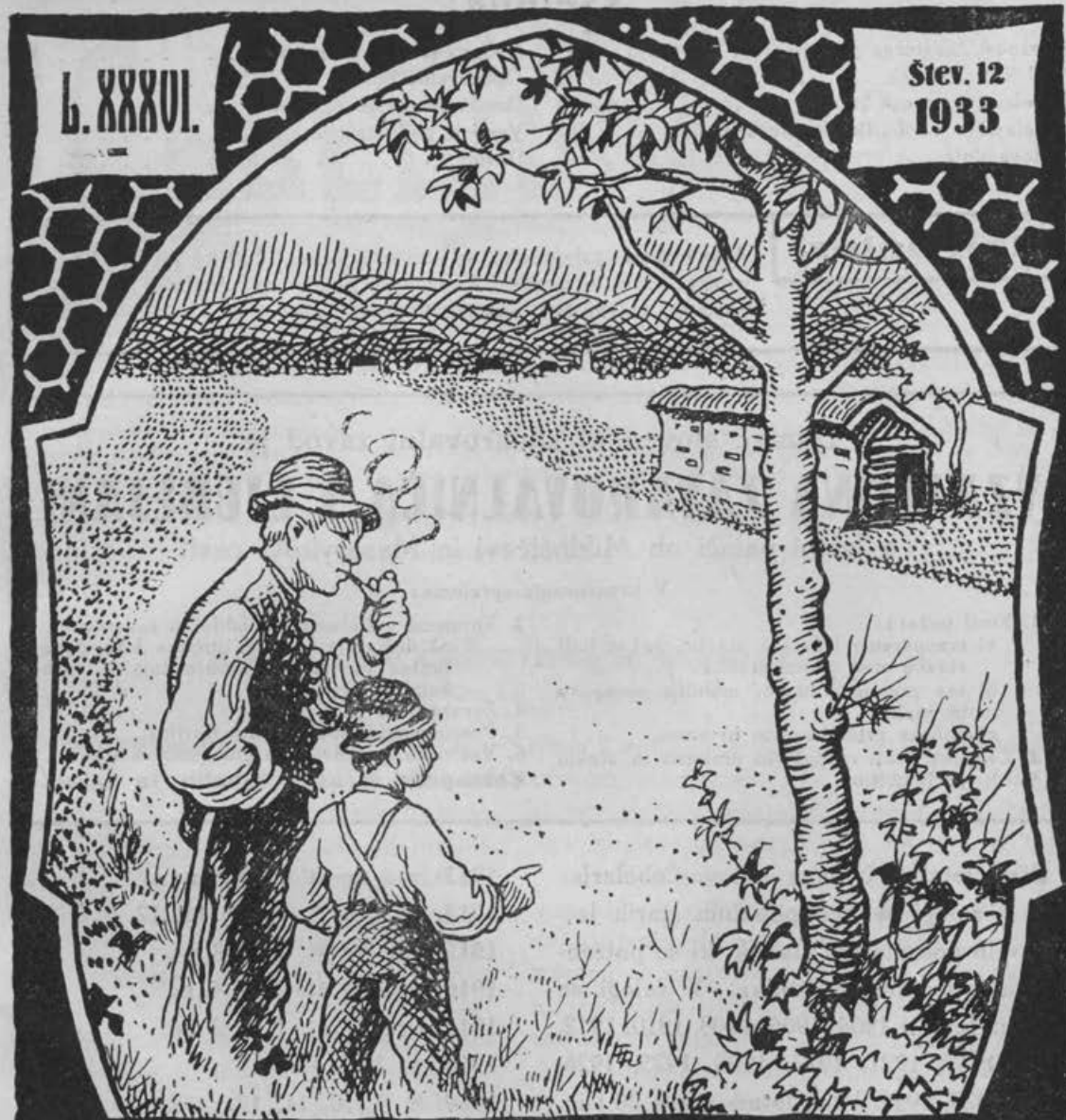

L. XXXVI.

Štev. 12
1933

SLOVENSKI

ČEBELAR

**GLASILO ČEBELARSKEGA DRUŠTVA
ZA SLOVENIJO**

Vsebina:

Izdatnost čebelnega pasišča	177	Nekaj čebelarških spominov	185
Med kot zdravilo	179	Opazovalne postaje	188
Čebelarstvo in naš kmet	181	Društvene vesti	189
Čebelarstvo v ribniški in struški dolini	183	Vesti iz podružnic	190
Dedova dota	185	Drobiž	191

Mali oglasi

Ajdov med, zajamčeno od zdravih čebel, 200 kg po Din 12.—
proda Ivan Jurančič, Andrenci, pošta Sv. Ambrož v Slov.
goricah, železniška postaja Ptuj.

Domač slovenski zavarovalni zavod je

VZAJEMNA ZAVAROVALNICA V LJUBLJANI

v lastni palači ob Miklošičevi in Masarykovi cesti

V zavarovanje sprejema:

1. Proti požaru:
 - a) raznovrstne izdelane stavbe, kakor tudi stavbe med časom gradbe;
 - b) vse premično blago, mobilije, zvonove in enako;
 - c) poljske pridelke, žito in krmo.
2. Zvonove proti razpoki in prelomu in steklo proti ubitju.
3. Sprejema v življenjskem oddelku zavarovanje na doživetje in smrt, otroške dote, dalje rentna in ljudska zavarovanja v vseh kombinacijah.
4. Zavarovanje proti vlom.
5. Posmrtninsko zavarovanje Karitas.
6. Vse vrste zavarovanj nezgod, jamstva in kaska.

Zastopniki v vseh mestih in farah.

Stari letniki. Uprava »Slov. Čebelarja« ima v zalogi še več popolnih starih letnikov in posameznih števil, ki so potrebne za izpopolnitev letnika. V zalogi so popolni letniki 1904, 1905, 1908, 1910, 1912, 1915, 1917, 1921, 1922, 1923, 1925, 1926, 1927, 1928, 1931. Vsak letnik stane 20 Din, posamezne številke pa so na razpolago po 2 Din.

Na razpolago so še številke sledečih letnikov:

1899: 1, 2, 4, 6, 7, 8, 9, 10, 11.

1900: 10, 11, 12.

1903: vse, le št. 8 ne.

1905: 2, 3, 4, 5, 6, 7, 12.

1906: 1, 2, 4, 6, 8, 9, 11, 12.

1907: vse, le št. 3 ne.

1908: vse, le št. 2 ne.

1909: vse, le št. 1 ne.

1912: 1, 2, 3, 4, 5, 6, 8, 10.

1913: vse, le št. 7 in 8 ne.

1914: 1, 3, 4, 5, 9, 10, 11, 12.

1915: vse, le št. 2 in 3 ne.

1916: vse, le št. 7, 8, 9 ne.

1917: vse, le št. 1 in 2 ne.

1918: 1, 2, 3, 4.

1919: 8, 9, 10, 11, 12.

1920: 2, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12.

1921: vse številke.

1922: vse, le št. 5 in 6 ne.

1923: vse številke.

1924: vse, le št. 1 ne.

1925: vse številke.

1926: vse, le št. 8 ne.

1927: vse številke.

1928: vse številke.

1929: vse, le št. 2 ne.

1930: vse, le št. 2 ne.

1931: vse številke.

1932: vse številke.

GLASILO ČEBELARSKEGA DRUŠTVA ZA SLOVENIJO V LJUBLJANI

UREJUJE AVGUST BUKOVEC, LJUBLJANA, GRUBERJEVO NABREŽJE ŠTEV. 14

Sklep za uredništvo 20. dne vsakega meseca. Pisma in denar v društvenih zadevah je naslavljal na „Čebelarско društvo za Slovenijo v Ljubljani“. Naslov za blagovne pošiljke (vosek), naročila na čebelarске potrebščine: Društvena Čebelarna v Ljubljani, Pražakova ulica 4.

V Ljubljani, dne 1. decembra 1933. / Številka 12.

Letnik XXXVI.

Izdatnost čebelnega pasišča.

Henrik Peternel — Trnovlje.

(Konec.)

Tok sladkega nektarja pa ni odvisen zgolj od zmožnosti zemljišča — ampak tudi od topline in kakovosti zraka. Zemlja pod rastlino mora biti srednje vlažna, ker so redilne snovi, ki so v njej, rastlinam samo takrat dostopne, ako so raztopljene v vodi. V suhi zemlji rastlina strada in se bori za obstanek. Zaradi tega nima odveč redilnih sokov, da bi jih dovajala mednikom cvetov. Ako je pa zemlja premokra, so hranilni sokovi, katere črpa rastlina po koreninah iz zemlje, prevodeni. Rastlina potem blede in ne more dovoljno oskrbovati mednikov s hranilom. Seveda ovira suša le razvoj nektarja v cvetovih, pospešuje pa izločevanje sladkih sokov iz igel in listja nekaterih dreves in grmov. Zraven tega vpliva na izločevanje nektarja tudi zrak, ki obdaja cvetove. Prevroči in presuhi zrak ovira izločevanje, zmerno gorki in z vlago nasičeni pa povzroča obilno medenje. Cvetje medij najbolj takrat, kadar je zemlja zmerno vlažna, zrak zmerno topel in na-

sičen z vodo. Vetrič, zlasti južni ali južno-zapadni, je ugoden, suh zrak z vzhodnim ali severnovzhodnim nočnim vetrom pa zavira izločevanje nektarja.

Preden izgovorimo končno besedo o tem, ali more določena ploskev zemljišča nuditi pašo določenemu številu panjev, moramo še ugotoviti, kolikšen je pašni okoliš, katerega obletavajo čebele pri beri, ako si zamislimo kot središče okrogle ploskve točko, kjer stoji čebelnjak. Znano je, da čebele izkoristijo tudi pašo, katera je 2—3 kilometre daleč od panjev. Berejo tedaj z uspehom na okrogli ploskvi s polumerom približno $2\frac{1}{2}$ kilometra s čebelnjakom v središču. S tem pa seveda ni rečeno, da ne bi bilo boljše, ako bi bila paša nekoliko sto metrov od čebelnjaka, nego v daljavi 2 kilometrov. Zamuda časa ne pomenja za čebele toliko, kolikor običajno mislimo, vendar zmanjša donos. Blizu doma leti čebela počasi, ko se pa oddalji kakih 50 metrov od panja, leti z naglico približno 1 in pol minute na kilometer. Torej rabi do najbolj oddaljene točke okoliša in nazaj celih 5 minut, za nabiranje po cvetovih, izvzemši v dobi najboljše paše,

po 15 in še več minut. Razlika v donosu je vsekakor precejšnja. Blizu doma se v istem času lahko vrne trikrat, z oddaljenega pasišča komaj dvakrat, ob dobri paši pa komaj enkrat. Ker je čas medenja cvetov običajno omejen le na nekoliko dopoldanskih ur, je jasno, da ima oddaljenost paše tudi časovno precejšen pomen. Pa to še ni vse. Z večjo daljavo raste tudi nevarnost za življenje čebele. Često se mora boriti z vetrom, ako ne na poti tja, pa na poti nazaj. Pride v mrzle zračne struje in velikokrat celo zamudi ugodni čas za vrnitev, zlasti spomladi, ko postane hladno takoj, čim oblaki zagrnejo solnce. V poletnem času jo zasači pri povratku s paše nevihta, ako je morala daleč na bero. Ravno nevarnost za življenje čebel pa zmanjšuje vrednost oddaljene paše še bolj, kakor večja poraba časa za dosego pasišča. Pri precenitvi izdatnosti pasišča si je torej treba zamisliti čebelnjak kot središče okrogle ploskve zemljišča v premeru $2\frac{1}{2}$ kilometrov. Zgodi se lahko, da kaže sosednji le 500 m oddaljeni čebelnjak čisto drugo pašno sliko, ker se njegova pašna ploskev ne krije več s ploskvo prej omenjenega. Mnenja, koliko panjev lahko dobro uspeva na taki ploskvi, so različna, a sučejo se okoli 200—400 panjev. To je tako razumeti, da je okoliš, kjer ni na taki ploskvi 200 panjev, premalo s čebelami zaseden, kjer jih je več kakor 400 panjev, pa preveč. Seveda je položaj zopet drugačen, ako je ravno ena sama ploskev zasadena, sosednje pa malo ali celo nič. Tedaj prenese ploskev lahko tudi 1000 panjev, ako so primerno razdeljeni na okrogli ploskvi s polumerom $2\frac{1}{2}$ km. Med novjšimi ugotovitvami je tudi ugotovitev avstrijskega velečebelarja Lüfteneggerja, ki trdi, da je po njegovih večletnih poizkusih vedno padel donos posameznega panja, ako jih je bilo na omenjeni ploskvi več nego 200 (Bienenvater št. 7 in 8, l. 1933). Ta odmera prostora velja za panje za vse leto, ko so nekatere paše slabe, nekatere srednje, nekatere pa dobre.

V posameznih dobrih pašah, n. pr. na

pomladnem vresju, na akaciji, na esparzeti (ako so celi hektarji z njo posejani), na hoji in na ajdi, nudi okrogla ploskev s polumerom $2\frac{1}{2}$ km več tisočem panjev dovolj paše.

Ker so čebelarstva večinoma v vaseh, katere niso običajno preveč oddaljene druga od druge, posebno ako je v vasi nekaj večjih čebelarjev, je v ondotnem okolišu kmalu preveč čebel. V tem primeru je pametno, da večji čebelar poišče prostor kje v okolici, kjer še ni preveč čebel in tamkaj postavi svoje čebelarstvo, ali vsaj delno število panjev. Res je, da bo imel neprilike in zamudo s potjo, a imel bo vsaj uspehe. Dobro je tudi, da večji čebelarji, če že imajo ob dobri paši čebele doma, jih vsaj ob slabi paši umaknejo na dobra pasišča, in prepustijo borno domačo pašo malim čebelarjem.

S tem smo prišli do vprašanja prevažanja čebel v pašo, zlasti v ajdovo. To vprašanje je bilo vzrok spora med čebelarji, ki je imel za posledico, da je banska uprava letos izdala uredbo o prevažanju čebel na ajdovo pašo. Izkazalo se je, da je bila umestna in da je preprečila veliko sporov. Vendar je niso vsi župani prav razumeli, in tudi ne vsebuje določil za vse primere.

1. Na vsako prijavo čebel na pašo, bi moral župan smatrati mesto, kamor jih name-rava čebelar postaviti, kot središče, okoli katerega bi moral napraviti krog v polumeru 600 m. Ploskva kroga znaša približno 1 kvadratni kilometer. Ugotoviti bi bil moral sledeče:

a) Koliko zemljišča je z ajdo obsejanega, 25% ali manj;

b) koliko je na tej ploskvi domačih panjev in koliko tujih se še lahko postavi.

2. Ni bila naloga občinskih predstojnikov, da bi odklanjali ali dovoljevali dovoz čebel po lastnem preudarku, ampak edino le na podlagi ugotovitve, je-li še prostora in za koliko panjev.

3. Bila je dolžnost županov, da postopajo proti tistim prevaževalcem, kateri niso upoštevali določil naredbe. Vsekakor je čudno, da se je trpelo, da je n. pr. veleče-

belar pripeljal namesto prijavljenih 150 panjev 202 panja. Ta primer je znan, mnogo je pa tudi neznanih.

4. Naredba ni onemogočala, da bi kak čebelar ne prijavil za pašo ene in iste čebele pri več županstvih in si na ta način zavaroval več pasišč, dasi je mogel izrabiti le eno, druga od njega le navidezno zasedena pa so ostala neizrabljena. Ravno tako ni mogel čebelar zlepa najti drugega pasišča, ako mu je bilo zabranjeno peljati čebele na pasišče, katero si je prvotno izbral. Našel se je celo župan, ki je na pritisk domačih čebelarjev odklonil sprejem prijave, ki je bila poslana 11. avgusta, češ da je čas za prijave potekel že 10. avgusta, kar pa ni bilo razvidno iz besedila uredbe. Ti nedostatki se morajo v bodoče odpraviti, oziroma besedilo pravilno tolmačiti.

5. Ni bilo predvideno, kaj naj se stori, ako bi med pašo ajdo mestoma pobila toča, kakor n. pr. l. 1930.

6. Ni bilo predvideno, kako naj postopa župan v primeru, da imajo domači čebelarji stalno čebele v središču ploskve s polumerom 600 m, kjer ni prav nič ajde ali pa zelo malo, tako da letajo njih čebele nad 600 m daleč na ajdo. Ti panji bi se morali, dasi so nad 600 m oddaljeni, na vsak način všteti v sosedne ploskve, da te ploskve ne zasedejo prevaževalci s svojimi čebelami v toliki meri, da bi domače čebele bile ob ajdovo pašo.

Vsekakor je uredba o prevažanju čebel v ajdovo pašo velik korak naprej. Še malo več jasnosti, še nekoliko določb, in doživeli bomo konec vseh preprirov zavoljo prevažanja čebel v ajdovo pašo.

Med kot zdravilo.

Josip Volc — Ljubljana.

z najstarejših časov velja med kot izborna zdravilo. Tudi mnogi zdravniki ga vneto priporočajo. Med čisti telesne sokove, pomirja živce in osvežuje mišice. Priznan čebelarški pisatelj, ki se je mnogo bavil z medom kot zdravilom, trdi, da je ljudstvo vse premalo poučeno, v kolikih bolezenskih primerih bi bil med izborna zdravilo. Ko navaja posamezna navodila, pripominja, da so vsi ti recepti od zdravnikov preizkušeni in povzeti iz medicinskih knjig. Priporoča pa med v naslednjih bolezenskih primerih.

1. Med kot odvajalno sredstvo.

Kamelično cvetje poparimo, odcedek zmešamo z medom, dodamo nekaj kapljic lanenega olja in to pijemo mlačno.

Prevrelo kozje mleko, pomešano z medom, je priporočal že stari Hipokrat kot milo odvajalno sredstvo.

Janežev čaj, kateremu primešamo precej medu, je posebno dobro odvajalno

sredstvo za otroke. Piti ga moramo mlačnega.

Resnično pa je, da že med sam milo odvaja. Pomešan s sokom rabarbare, je nekoliko močnejše odvajalno sredstvo pri zaprtju malih otrok. Med v čaju senesovega cvetja je dobro odvajalno sredstvo za odrasle.

Kdor trpi na zapeki, užij zjutraj in zvečer v presledkih po pol ure žlico nekoliko pogretega medu. — Kdor zjutraj redno uživa med, ne bo tožil o slabi prebavi.

Dobro in preprosto odvajalno sredstvo je tudi med s surovim maslom.

2. Med — sredstvo zoper kašelj.

Zmleti lešniki, pomešani z medeno vodo, baje naglo preženo kašelj.

Čaj iz listov vijolice, poslanen z medom, kašelj kmalu ublaži.

Olupi 500 gramov čebule in jo zreži, dodaj 100 gramov medu in 200 gramov kandi-sovega sladkorja, deni v liter vode in kuhaj 1 uro. Od tega odcedka pij vsako uro eno žlico.

Proti kašlju, katarju in prehlajenju grla je izborna sredstvo to-le: Močan žajbljev

čaj, ki mu primešaš toliko medu, da je čisto sladak, in potem dodaš malce kisa. Ob nahodu pij tega zdravila gorkega 6—12krat dobro žlico, ob kašlju ravno toliko, in ob prehlajenju grla grgraj 20—30 krat s tem čajem. Neverjetno je, kako naglo in dobrodejno ponavadi učinkuje to sredstvo in koliko trdovratnega sluzja to grgranje izloči iz grla. Priporočen je tudi med pomešan z zdrobljeno poprovo meto. Jemljemo ga po žlici.

Proti kašlju in katarju je dobra tudi para voska, ki ga raztopimo na vročem železu.

Koprive, skuhanne v vinu in medu, dajo dober čaj, ki ga pij gorkega zjutraj in zvečer 3—5 žlic. Izborna pomaga ob kašlju, naduhi, odvaja vodo, zato je dober tudi zoper vodenico. Prežene tudi bolečine v trebuhu.

Zmleto korenino perunike pomešaj z medom: to čisti prsa in pljuča ter prežene tudi kašelj.

Zavrelca iz listov perunike, vina, vode in medu prežene kašelj in naduho, čisti jezik, jetra, ledvice, mehur in vranico. Pomaga tudi proti kamenu in odvaja vodo.

Zoper kašelj, bolečine v prsih ter v vratu pomaga tudi med sam, ako uživaš mlačnega po žlici, čez dan vsake dve uri, zvečer preden greš spat in zjutraj vsaj eno uro pred zajtrkom. Marsikateri trdovraten kašelj je že tudi pregnalo žganje, kateremu je bilo primešano obilo medu. Užijemo ga zvečer, preden gremo spat. Spravi te v hud pot. To sredstvo je pregnalo še celo oslovski kašelj pri otrocih, dasi žganje za otroke ni priporočljivo. Sporoča se o nekem bolniku, ki je hudo kašljal, ker se mu je iz pljuč kri udrla; rabil je različna sredstva brez uspeha. Štiri leta ga je mučil kašelj, dokler mu ni dober prijatelj svetoval čistega cvetličnega medu. Po enomesečni uporabi je popolnoma okreval.

Skuhaj sok citrone skupaj z medom, med kuhanjem posnemaj pene. Od tega vzemi večkrat po dve kavini žlički gorko.

Znano je, da je med na mleku kuhan, ako mu primešaš nekaj nastrgane redkve, izborna sredstvo zoper kašelj.

3. Med — sredstvo zoper vnetje grla.

Stolčeno laneno seme z medom pomešano in kot obliž na vrat položeno ublaži bolečine.

Proti vnetju grla in oteklini bezgavk pomaga žajbljev čaj, pomešan z medom. Treba grgrati večkrat s tem toplim čajem.

Dobro sredstvo je tudi med, pomešan s sokom zelene orehove lupine; uživamo ga mlačnega.

4. Med — sredstvo zoper tvor na vratu.

Povri redkvino seme v jesihu in medu in s tem izpiraj tvor.

5. Med — sredstvo zoper bolečine v vratu.

Med v vročem lanenem olju, kar mogoče gorak uporabljen, ublaži bolečine.

Dobro sredstvo je tudi žajbljev čaj, ki si mu primešal nekaj kisa; vzameš ga vsako uro polno žlico.

Zoper hripavost je izborna sredstvo lipov čaj, poslanen z medom.

Tudi kroglice, napravljene iz gorčične moke in medu, so dobro sredstvo zoper hripavost. Jemati jih je treba po 3 na uro.

Zoper bolečine v grlu je prav dobro sredstvo tudi zmlet janež, skuhan v vinskem kisu in medu. Rabimo ga za grgranje.

6. Med — sredstvo zoper bolečine v želodcu.

Čaj iz pelina in medu, kateremu si prilil nekaj dobrega ruma ali vina, ublaži bolečine v želodcu in okrepi prebavne organe.

Želodčne bolezni je med že mnogokrat ozdravil. Pripoveduje se o nekem možu, ki je okrevljal od zastaranih, hudih želodčnih krčev, ko se je zdravil z medom. Postal je vnet čebelar. (Pred nekaj leti je poročal tudi »Slovenski čebelar« o ruskem zdravniku, ki je z medom uspešno ozdravil celo raka v želodcu.)

Prevri žlico medu in pol žlice korijandra v pol litra vode in užij od tega vsako uro po eno žlico. Za bolnika, ki trpi na driski, dodaj nekaj ingverja ali muškarnega oreška.

Čebelarstvo in naš kmet.

Ludovik Puš.

koda, da nimamo točne statistike slovenskih čebelarjev po poklicih. O članih našega društva se sicer vsaj približno ve, koliko jih pripada temu ali onemu poklicu, vendar tega ni mogoče vzeti za merilo na splošno. Znano je namreč, da je za organizacije vsake vrste ravno kmet, posebej še slovenski kmet, zelo nedostopen. Vendar lahko trdimo, četudi nam statistični podatki manjkajo, da čebelarstvo na kmetih v zadnjih časih ne napreduje, marveč počasi propada. Če govorim »na kmetih« mislim pod tem pojmom res samo kmeta, kakor je, recimo, določen v zakonu o zaščiti kmeta.

Gotovo je, da je bilo čebelarstvo svojčas po naših kmetskih domovih bolj v navadi kakor je danes. Jasne priče so nam zapuščeni uljnaki po vaseh in naseljih, ki jih najdeš, kamorkoli prideš. Nekoč so morale biti v njih čebele, ker gotovo niso bili zgrajeni, da v njih shranjujejo natič za fižol in drugo takšno šaro.

Oglejmo si vzroke propadanja teh živih prič čebelarske preteklosti po kmetskih domovih.

Gradnja kmetskih čebelnjakov, ki so postavljeni večinoma v stari obliki kranjskega čebelnjaka, kaže na čebelarjenje s kranjiči. Dokler so imeli kranjiči kredit, so bili ti čebelnjaki polni. To pa je bilo tedaj, ko so v velikih množinah našo kranjsko sivko izvažali in so naši kmetski očanci čebelarili na roje. Brez dvoma je bilo takšno čebelarjenje najenostavnejše, saj se čebelar ni veliko brigal za drugo, kakor da bo imel čim več rojev in potem seveda veliko dohodkov od njih prodaje. Kolikor je bilo medu za izpodrezilo, je bil nekak nameček, ki je bil ob dobrih pašah pri velikem številu družin včasih vendar znaten, toda s pridelkom v modernih panjih se ne bi mogel primerjati. Čim pa se je izvoz čebel ustavil, je za kmetskega čebelarja nastopil

velik preokret. Kranjiči se mu niso več izplačali, ker za čebelarjenje na med ta panjič gotovo ni prav nič primeren. Svojo zmagoslavno pot je nastopil moderen panj velike mere s premičnim satjem, zgrajen za pridelovanje medu. Tega panja so se hitro oprijeli sloji, ki se do tedaj niso kaj prida ukvarjali s čebelarstvom, predvsem razni uslužbenci uradniškega značaja. Ti so bili za napredek dovzetni, spoznali so takoj bodočnost tega načina čebelarjenja in se krepko oprijeli te panoge gospodarstva, ki jim je nudila poleg razvedrila tudi lep dohodek, ki je bil zanje tem važnejši, čim slabše je uradništvo shajalo s svojimi plačami. Na ta način se je čebelarjenje pričelo polagoma pomikati od kmeta na druge stanove. Kmet je namreč v svoji starovernosti še vedno zagovarjal kranjiča in se ga zvesto oklepal. Za one kmete pa, ki bi bili morda radi pričeli z modernimi panji, je bil prehod na novi način predrag. Kajti priznati se mora, da je v sodobno čebelarstvo treba založiti veliko večjo glavnico, kakor ga je bilo treba za kranjiče. Te si je kmet večjidel sam zbiral in so bili res poceni; moderni panji pa, zlasti v začetku od sile dragi, predragi so pa še vedno. Zadosti velik razlog, da naš kmet, ki je mali in srednji posestnik, ni zmožel izdatka za preuredbo svojega čebelarstva. Ostal je pri svojem, sčasoma pa je uvidel, da s tem ni nič. Slabe letine so mu žival uničile in čebelnjaki so se izpraznili. Danes pa s svojo praznino strme v popotnega človeka, da ga obide žalost za lepimi časi, ko so bili polni in se je ob njih odigral precejšen del lepega kmetskega življenja.

Ne moremo zanikati, da bi se kmetska mladina ne bila oprijela modernih panjev in se jih še vedno. Mladi ljudje so tudi po kmetih dovzetni za napredek, posebno tam, kjer vidijo lepe uspehe. Če ima učitelj, orožnik, železničar lepe dohodke od čebel, zakaj bi jih kmetski fant ne imel. Na poznejše izdatke seveda ne misli veliko. Na-

bavi si moderne panje in čebele in začne, misleč, da je opravljanje teh takšno kakor v kranjičih — to se pravi nikakršno. Neuk v osnovnih teoretičnih naukih ni kos svoji nalogi in uspeh je ničev. Zmetal je dosti denarja stran, končno so pa neuspeha krivi — panji in čebele! Sam — po njegovem — gotovo ne! Na ta način je že marsikatero kmetsko čebelarstvo propadlo in en tak primer je zadostoval, da je nezaupanje v novodobno čebelarstvo v vsej soseski naraslo in odvrnilo stare čebelarje od njega.

Kmetski človek spremlja z velikim nezaupanjem skoro vsak nov pojav v gospodarskem življenju, zlasti ga je pa težko pridobiti, če je komu stvar že izpodletela. Dopovedati si da kaj malo, posebno še od ljudi, ki jim popolnoma ne zaupa. Sama na sebi je ta njegova lastnost dostikrat koristna, ker gospodarstvo ne prenese skokov in je konservativnost na mestu. Na drugi strani je pa ravno pri njem vsak napredek silno otežkočen.

Čim intenzivnejše pa postaja s splošnim napredkom naše kmetijstvo sploh, tem trša prede čebelarjem. Čim bolj se umikajo nedanje srenjske gmajne, pašniki, košenice in gozdi zasebni lastniki posameznika, ki jih do kraja izkorišča in iztiska iz njih, kar dati morejo, tem manj ostaja čebelam, ki tako postanejo odvisne le od gospodarskih kultur. Tem težje postaja tudi stališče čebelarja, ki nikakor ne more uspešno čebelariti in razviti svoje panoge v dobičkonosno podjetje, ako ne uporablja vseh modernih pripomočkov za prospeh čebelarstva. Mislim predvsem izkoriščanje pasišč. Svoječasno so si naši čebelarski predniki enostavno pomagali: na hrbtih in glavah so prenašali svoje kranjiče zlasti v spomladansko pašo, da so jim prej rojili. Najbolj poceni, varno in preprosto transportno sredstvo! Danes se s tem ne shaja več; treba je voza, avtomobila, železnice. To so pa drage stvari, kmetu se zdi, da so še dražje kakor so v resnici. Na enem mestu imeti čebele leto in dan in ne prav resno računati na enkrat, če ne dvakraten prevoz

v pašo v enem letu — to je danes za čebelarja gotov neuspeh. Kje pripraviti kaj kmalu kmetskega čebelarja do prepričanja, da se dandanes m o r a prevažati, če naj se čebelarstvo izplača! Tem težje ga je pripraviti do tega, ker ima večina kmetskih čebelarjev le majhna čebelarstva 3 do 15 panjev.

Tako naletimo zopet na novo težavo. Naš kmet ne more biti niti srednje velik čebelar, ker nima za to pogojev. Nima v prvi vrsti denarja — vsaj stalnega dohodka ne, od katerega bi mogel kaj žrtvovati za čebele, ker ima sto nujnejših potreb — čebele pa niso neobhodno potrebne... Niti ne utegne, kajti njegov poklic ga ravno takrat, ko je pri »muhah« največ sitnega in zamudnega dela, kliče drugam in mu ne pusti oddiha od ranega jutra do trde noči. Ostanjejo mu le nedelje, takrat je pa senca prijetnejša kot čebelni piki. Samo ob nedeljah se količkaj večje čebelarstvo tudi v redu ohraniti ne more. V tem pogledu so drugi stanovi mnogo na boljšem. Z vztrajnostjo si polagoma povečajo čebelarstvo lažje kakor kmet in dosežejo s skrbnim negovanjem tolikšno številko panjev, da se moderni pripomočki že izplačajo. Kako si bo kmetski čebelar za 5 ali 10 panjev nabavil dobro č e b e l a r s k o o r o d j e? Zlasti točilo in pritikline, ki so najvažnejši inventar vsakega čebelnjaka. Videl sem že pogosto, da si je mlad kmetski čebelar sam pomagal s svojo spretnostjo v mizarstvu iz teh težav in si sam izdelal panje in skoro vse orodje s točilom vred, leseno kajpak! Toda to so izjeme.

Vsem tem in še drugim oviram, ki jih ne bom navajal, ker bi to predaleč zavedlo, se pridruži končno še neobičajno nizka cena medu in — kar je še huje — težave pri prodaji pridelka. Če nimaš vseh potrebnih potrebščin za pravilno pridobivanje medu, ga ne boš spravil danes niti v slab denar. Kdo bo kupoval slab, negoden in nečist pridelek! Še kmet ne, nikar pa trgovec ali uradnik. Še če je pridelek brezhiben, je na kmetih trda s prodajo, ker kmet nima toliko stika z ljudmi, ki so dobri kup-

ci medu, kakor ga imajo čebelarji iz inteligentnih krogov. Kam naj se obrne, da bo svoj pridelek prodal? Na kmetih samih bo med še najbrž dolgo veljal za slaščico in za zdravilo, in samo za to. Ne preostane drugega, kakor ga ob tržnih dneh pred prazniki zapeljati v mesto na trg in ga na drobno prodajati. Kako je s to kupčijo, je seveda zopet poglavje zase.

Vsi ti vzroki, ki jih omenjam, in še drugi, ki jih nisem, so se kar sami od sebe pojavili pred našimi kmetijskimi čebelarji in jim čebelarstva iz prejšnjih dob polagoma uničili. Prišla so še težka leta preizkušnje, ko je po kmetijskih čebelnjakih smrt zaradi la-

kote in hudih zim neusmiljeno kosila družine, in danes so čebelarske razmere po kmetih vse poprej kot ugodne. Povsod in ob vsaki priliki radi naglašamo, da je kmet steber naroda in države, kar posebno velja pri nas, kjer je tri četrtine prebivalstva kmetijskega stanu. Ali ne bi bilo prav, če bi vprašanju čebelarstva na kmetih posvetili vso skrb? Poskusimo zbrati nekaj sredstev, s katerimi bi bilo mogoče vsaj najtežavnejše ovire premagati in našemu kmetu tudi v tem pogledu pomagati, da se bo težišče našega čebelarstva zopet pomaknilo na kmete, kjer je njegovo naravno središče in žarišče.

(Nadaljevanje.)

Čebelarstvo v ribniški in struški dolini.

Mihelič Stane.

(Informativen članek z ozirom na letošnje velike jesenske poplave v teh dolinah.)

Med Malo goro in Suho Krajino v ožjem smislu, skoraj vzporedno z ribniško dolino, leže za 50 m nižje Struge, ki prehajajo proti severozapadu v dobrepoljsko ravnino. Oboje skupaj meri v dolžini približno 15 km. Svet te doline je najnižji ravno v Strugah, kjer je nekaka zágata. Zemljišče proti Rapljevju se namreč zopet dviga in ne dopušča, da bi se voda, ki se ob povodnjih nabere v Strugah, odtekla. Struge same nimajo nobene tekoče vode. Živa voda je le po vodnjakih, in kadar ob suši te zmanjka, morajo hoditi ljudje po njo v oddaljeno Kompoljsko jamo. Kadar nenadoma nastopi deževje, velike rupe v ribniški dolini ne morejo požreti nenadoma vse vode; zato je dolnji del ribniške doline izpostavljen vedno večjim ali manjšim poplavam. Iz teh rup udari voda, ki se pri normalnih razmerah odteka pod zemljo v Krko, na drugi strani Male gore, v Strugah na dan in napolni »Žlebi«, t. j. najnižje predele južnovzhodnega dela struške kotline.

Vasi: Kolenča vas, Tržič, Potiskavec so ob takih prilikah kakor mali otoki. Voda doseže ob povodnji tudi podnožja više ležečih vasi: Podtabor, Rapljevo, Pri cerkvi, Pri lipi. Vse te vasi se imenujejo s skupnim imenom Struge zaradi kotanj, ki so ob povodnji poplavljenе in so na pogled res kakor struga, ki se vleče od severozapada ob pobočju Male gore proti jugovzhodu. Včasih pa se zgodi (pred 108 leti in letos), da ob velikih nalivih v velikolaški kotlini, pridere odtod 13 km daleč, ko prej napolni 11 m globoko globel v Ponikvah, Rašica, se razlije po vsej dobrepoljski ravnini, se združi z vodo, ki jo v velikanskih množinah bruhajo na dan kompolska jama, Zelenka, Predjama in tako rekoč vsa površina. Dolina postane eno samo jezero, vasi izginejo pod vodo, ljudje in živina beže v gore. Obup, žalost in razdejanost vlada nad dolino; voda le počasi odteka, posledice pa se vsak dan bolj kažejo v vsej strašni goloti. Uničena polja s pridelki, uničeni domovi.

Podnebje struške doline sliči podnebjū ribniške doline, le da imajo Struge še manj vetrov. Sestava tal je povsem kraška. Polj

je še manj kakor v ribniški dolini. Prebivalci hodijo po svetu krošnjari s trebuhom za kruhom. Skoraj vsaka hiša ima gospodarja v Ameriki. Lesna industrija je danes tudi tu v zastoju. Kraj je zato siromašen. Razporeditev gozdnega drevja je v glavnem ista kakor v ribniški dolini. Prisojna stran ima listnato drevje, v Mali gori pa prevladuje hoja. Ker je kraj valovit, je za čebelno pašo mnogo ugodnejši kot pa spodnji del ribniške doline. Prevladuje povečini gozdna paša, ki jo čebele zaradi bližine tem lažje dobro izkoristijo.

V prejšnjih časih, ko je bilo več čebelarških prekupčevalcev, so čebelarili bolj na roje, danes pa skuša vsak pridelati čim več medu, ki je povečini gozdnat, t. j. mana in hoja. Ribniški čebelarji pridejo radi »čez goro« kupovat kranjčice, ki jih potem preselijo v panje s premičnim satjem. Ponekod še čebele žveplajo, a to grdo navado vse bolj opuščajo, kolikor bolj izpodriva kranjčica velika mera. V pašo čebel navadno ne vozijo. Gozdni med čebelam v jeseni deloma zamenjajo s sladkorjem in jih tako prezimijo. Tudi radi zgodnjih toplih dni v struški dolini spomladi le redko razsaja pri čebelah griža. Kar se čebelne pasme tiče, je tu ohranjena najčistejša kranjska čebela.

★

Kakor sem že zgoraj omenil, štejejo Struge sedem vasi in so najnižji del 15 km dolge dobrepolske-struške doline. Letošnja jesenska poplava je dobesedno zalila vse te vasi in so le višjim hišam ostale strehe nad vodo. Saj je po nekaterih dolinah stala voda do 18 m visoko. Razumljivo je, da ob tej priliki povodenj tudi čebelnjakom in čebelam ni prizanesla. Več čebelnjakov je povodenj popolnoma zalila. Raztopila je vso zalogo letošnjega medu, raznesla satje in vosek, vdrla v panje in zadušila družine. Ker je voda stala nad osem dni, je razumljivo, da je začela vsebina v panjih gniti, panji razpadati. Prav tako je podrla voda čebelnake in po ve-

čini pokvarila čebelarsko orodje. Nekaterim čebelarjem se je posrečilo v zadnjem hipu rešiti čebele pred utočitvijo. Tako je n. pr. Jože Meglen iz Potiskavca v noči med 23. in 24. sept. na splavu, gazeč vodo do prsi, prevažal čebele iz čebelnjaka na višje ležeč kraj. Ker je prav nekoliko dni pred tem točil, je pustil satje v medišču, da bi ga čebele očistile. V panjih zadaj pa ni imel okenc. Ko je pridrla voda, ni bilo več časa, da bi pripravil čebele za prevoz. Moral je zato pri reševanju pustiti zadaj vratca zaprta. Satje je zdrsnilo iz razstojišč in se deloma porušilo, deloma pa je uničilo in zadušilo čebele. Take panje je prepeljal na sosednji grič. Ko je čez nekaj dni posijalo solnce, so se vsule čebele, ki so še preostale, iz panjev in hitele nazaj. Pa čebelnjak je bil pod vodo. Letale so, dokler se niso utrudile in popadale v vodo. Tako so »rešeni panji« zgubili do dve tretjini čebel. To je samo en primer. Kako bodo prezimili taki »plemenjaki«, si lahko predstavlja vsak sam.

To pa še ni vsa nesreča, ki je zadela dolino. Vedeti moramo, da ni uničila samo čebelnjakov in čebelarških pridelkov, ampak tudi človeške domove in poslopja. To ravno večja nevarnost, da bo čebelarstvo v teh krajih popolnoma zamrlo. Kajti čebelarji, ki jim je voda uničila tudi poljske pridelke in domove, bodo morali skrbeti najprej za to, da prezimijo sebe in svojo družino, da napravijo streho sebi in živini. Kje naj potem še iščejo sredstev, da prezimijo čebele, kolikor jih je še sploh ostalo, da si nabavijo nove panje in postavijo čebelnjake?

Tu je potrebna pomoč in od kje naj jo pričakujejo, če ne od nas! (Konec.)

★

Viri: 1. Joseph Rudesch: Kurze Beschreibung der Landwirtschaft im Herrschaftsbezirke Reifnitz v Annalen der k. k. Landw. Gesellschaft in Laibach 1822, str. 60—76.

2. Ribniška dolina na Kranjskem, Novice 1858, str. 305.

3. Dr. Jože Rus: Ustni podatki.

Dedova dota.

Gustav Strniša.

Ženil posestnik Jerina je hčer,
doto izplačal, naložil je balo:
»Zdaj še potrkej pri dedu na dver!
Saj je obljubil, da nekaj bo dal,
ker si v nedeljah mu pasla čebele
in si pazila na roje vesele,
ki zaplesali so sredi poljan
in pozabili vrniti se v panj.«

Vlekel je pipico dedek Tomaž
pred čebelnjakom sredi ravnine:
»Vnučica Minka, od mene imaš
doto najlepšo — bogate spomine!
Pravijo vsi, da denaren sem mož.
No, če bo res kaj ostalo,
vse za menoj ti najdražja doboš!
Nekaj le dam ti za balo.«

Mladi nevesti izročil je panj:
»Menda ne bo ti za malo?
Ako bo ženin tvoj res čebelar
in bo skrbel za čebele,
tale panjiček zanj sreče bo dar,

saj so v njem delavke zlate,
pridno donašale bodo mu med,
dosti ga zanj bo in zate!
Če pa se mož tvoj nič brigal ne bo,
da mu ves zarod pogine,
moral mi bo vrniti ta panj
tak, kot ti dam ga, dovolj sem dal zanj!«

Ženin Rahne je čebelic vesel,
rad oskrbuje edini panjiček:
»Kmalu bom panja dva lahko imel,
dosti bo sladke, redilne strdi,
moj trud bo plačan, pozabim skrbi!
Pa saj čebelice rad bom imel,
tudi če splava po vodi dobiček!«

Ko pa jeseni odprl je panj,
sladko satovje iztrgal,
v kotu ob črn mošnjič je zadel.
Ko ga odpre, je pa kar zastrmel:
Res dragocen je bil dedov panjiček,
poln je cekinov bil skriti mošnjiček!

Nekaj čebelarских spominov.

Fr. Rojina — Zgornja Šiška.

(Dalje.)

Ko ončno sem vendar do-
vršil nesrečni peti raz-
red. Pretirana razred-
nikova strogost mi je
zagrenila šolo, da sem
je bil sit do grla. »Vse
rajši, kot še kdaj v
šolo!« — sem si mislil
gredoč poslednjikrat iz šole. Kakor sem že
zadnjič omenil, so me oče namenili dati
učit mesarstva, ali poleg dimnikarstva me
je prav ono mikalo najmanj; pa kaj pravim,
mikalo, naravnost gnusilo se mi je. Biti
vedno ves krvav, klati in pobijati živino,
to me je že od nekaj odbijalo od te obrti.
Kadar smo prodali telička ali kravo, so

bili mama vedno vsi solzni, jaz sem jim pa
pomagal se cmeriti. Enkrat samkrat smo
imeli pri hiši tudi backa, ki nam je bil ka-
kor član družine, a tudi njega je odpeljal
mož s krvavim predpasnikom. Kako naj
bi bil potem tudi jaz tak grozovitnež?

Ako bi bilo po mojem, bi bil najrajši
mizar, k Jozeljnu bi se šel pa učiti, ali ker
sem poznal očetovo trdno voljo, jim o tem
še besede nisem sprožil. Delati mize in
omare in panjove, seveda, tudi, to bi bilo
moje veselje. In blizu mame bi ostal, saj
sem bil kljub svojim skoraj trinajstim letom
še tako majhen.

Tako pa mi je bila pot od doma zelo
težka. Oče so bili prodali našo jalovo sivko

Erjavčevemu Janezu, mesarju in gostilničarju pri Kankretu v Spodnji Šiški, kamor sva jo gnala neko pozno popoldne tik pred začetkom novega šolskega leta. Jaz sem zadaj poganjal, na hrbtu pa nesel veliko culo, kajti obenem sem se šel tja tudi učiti. Mama so mi sicer branili, naj ne nosim s seboj vseh cunj, saj bom vendar, ker je tako blizu, lahko kak večer prišel po stvari, ki jih bom rabil. Ali dokazoval sem jim,

Pisec »Čebelarskih spominov«, gosp. Fr. Rojina
v Zg. Šiški.

da je nujno potrebno vzeti vse, kar je mogoče, s seboj, ker se nič ne ve, bom li imel kdaj kaj časa priti domov? »Vi še ne veste, koliko je pri mesarjih dela« — sem jih prepričeval — »in če me na poti, ko bova hodila z mojstrom kupovat živino, ujame kdaj dež, v kaj naj se pa preoblečem, a?« In kakor sem bil reven, je cula le narasla, da sem je imel potem dosti nesti. Praznični klobuk, so rekli mama, naj nesem kar v roki, da se ne bo med drugo šaro preveč zmečkal, jaz sem si ga pa poveznil na glavo na starega, kar se mi je zdelo zelo praktično, da sem z zaprtim dežnikom, ki sem ga kajpak, vzel tudi s seboj, lažje poganjal sivko. Bel predpasnik sem imel seveda

tudi, ali ker še nisem imel lastnega, so mi mama prepasali kar svojega in ga v pasu večkrat podvihali, da je bil primerno kračji. Starinski »štrajhar«, ki so ga kot klavci nosili še predniki Martinčkov, se pa ni dal skrajšati, zato sem si ga okomatal počez kot torbo, a se je še nekoliko dotikal tal, da je pri hoji pocingljal, kakor oficirska sablja, kar mi je zelo ugažalo. Tako opravljen sem moral biti vseč tudi očetu, kajti vsakokrat, kadar so se ozrli nazaj, so se mi namuzali; to mi je bilo v veliko tolažbo na tisti moji žalostni poti.

Ko sva prignala kravo k mesarju, sem ga po prejšnjem očetovem poučilu prav spoštljivo pozdravil. Spustil sem, da sem imel proste roke, culo in marelo kar na tla in se odkril, a samo s prazničnim klobukom. Napraviti sem moral nanj dober vtisk — vsaj domišljeval sem si tako — ker se je mož prijel z obema rokama za obilni trebuh in se mi dobrovoljno smejal. »Majhen si še, majhen« — pravi — »pa v štirih letih boš že zrasel!«

Kravo smo spravili v hlev, potem pa šli po stari navadi pit »likof«. To se pravi, pila sta samo oče in mojster, jaz pa sem sédel na klop koj pri vratih in dobil lep kos belega kruha. »Začetek ni slab!« — si mislim ter otepavam zadovoljno rahli pšenični kruhek. Ko sem bil gotov, mi gre mesar kazat, kje bom spal. Zlezla sva po lestvi v podstrežje hleva, kjer je bil kupček mrve in nekaj raztrganih in strašno umazanih kočev. »Tamle je pomočnikovo ležišče, ti si boš pa tudi poiskal kak prostor in izbral koc, da se boš z njim odeal« — mi veli ter me pelje potem še v mesnico. Ko je odprl vrata, je buhnil vame grozen duh, da bi mi kmalu postalo slabo. Dosti sem videl in oduhal in sem takoj za trdno sklenil čim prej pobe gniti.

Vrnila sva se zopet v gostilniško sobo, kjer sta onadva nadaljevala svoj pogovor, jaz pa sem premišljeval, kako bi jo skrivaj pobrisal domov. Že se je jelo mračiti, kar nastane zunaj na cesti neki vrišč, in oče in mesar sta šla k oknu gledat kaj neki pomeni ta hrup. Porabil sem ugodno pri-

liko, pograbil hitro svojo robo, se zmuznil tiho ven ter za vrtovi tekel domov. Tako sem hitel, da si še predpasnika, ki se mi je odvihal, nisem utegnil popraviti in sem stopal po njem, dokler se ni odtrgal trak in sem predpasnik ves umazan prinesel domov kar v rokah.

Zdelo se mi je, da so bili mama mojega pobega bolj veseli, kot žalostni; in ko sem jim še povedal, kje bi moral spati, kak duh da je bil v mesnici, in da bi stokrat rajši hodil še v šolo in se prav pridno učil, tedaj so mi rekli, da me je morebiti res srečala pamet. Tudi z očetom, ki so prišli malce kavsnjeni kmalu za menoj, sva na kratko in dobro obravnala. Rekli so samo, da sem se kaj hitro izučil, a že so posegli mama vmes, kako rad da bi hodil še v šolo in kako pridno bi se učil, čemur sem jaz z vso vnemo pritrjeval: »Ja, ja, ata, res prav zares!«

To obljubo sem pozneje tudi zelo vestno držal. Tri razrede realke sem napravil s prav dobrim uspehom in prav tako sem dovršil tudi učiteljske. Naj še povem, da me je imel v realki profesor za risanje posebno rad, prav po očetovski. Kot upravnik premoženja podpornega društva me je oskrboval z eno besedo z vsem, karkoli sem potreboval v šoli in še po šestnajst krajcarjev na dan mi je dajal za hrano v ljudski kuhinji na nekdanjem strelišču pod gradom. Ker je videl, kako borno sem bil oblečen, me je tudi napravil nanovo od vrha do tal. Dal mi je tri listke: enega za Podlesnika za čevlje, drugega za Poka za klobuk in tretjega za najmodernejšo konfekcijsko krojaštvo Neumannovo za popolno obleko. Pri poslednjem sem na njegovo prigovarjanje izbral tako lep in fin zimski lovski suknjič, kakršnega nisem imel pozneje nikoli več. Prej sem nosil kake tri zime rjav frak po nekem umrlem višjem poštнем uradniku. Segal mi je prav do peta, gumbe pa je bilo treba prešiti samo za eno malo ped, ker je bil rajnki, ki je umrl za jetiko, zelo ozek čez prsi. Rokavi so mi bili pač precej predolgi, in so jih mama hoteli skrajšati, česar pa oče

niso pustili, češ da jim bom itak kmalu urastel; moral sem jih torej povečkrat zavihavati, da sem imel proste roke. Po istem gospodu sem nosil tudi visoko pošgarsko kapo, ki sem jo imel posebno rad zavoljo dveh »zlatih« gumbov ob straneh in prav take zapone nad svetlim usnjenim ščitom; da mi ni uhajala preveč čez ušesa, sem jo nagačil znotraj z obilo papirjem. Dobra gospa vdova mi je navrgla še svoje ponošene čevlje z neznansko visokimi petami. V te gosposke čevlje sem obuval sicer po veliko cunj, vendar so mi noge le vedno lezle naprej, da so se pete polagoma obrnile popolnoma nazaj, kakor kakšne ostroge, čemur so oče odpomogli na ta način, da so pete kratkomalo posekali; potem je bilo pa dobro. Tako sem bil napravljen prej, potem pa kar čez noč ves nov! Ni čuda, da je stara Fuča vprašala mamo, če smo zadeli v loteriji terno?

Ob slovesu iz realke sem se omenjenemu profesorju zahvalil za vse, kar mi je v teku treh let storil dobrega. Takrat me je izkušal pregovoriti, naj bom vendar pаметen in naj ne zapuščam realke. Natančno se še spominjam njegovih besedi: »Ne, ne greš na preparandijo! Glej, pri nas boš gotov ob istem času, kot tam, potem pojdeš pa v Monakovo, in jaz sem ti porok, da boš iz našega fonda dobival dovolj podpore, in še kako štipendijo ti bom prekrbel. Ker dobrih slikarjev primanjkuje, boš imel lepo prihodnost.« Povedal sem mu odkrito, da je moja srčna želja, postati kdaj učitelj, kar je kot moder mož tudi upošteval in mi voščil prav kot dober prijatelj srečno življenjsko pot. S svojim skromnim, a lepim stanom sem bil pozneje zadovoljen in vedno pravim, da bi želel postati, ako bi prišel še kdaj na svet, zopet učitelj.

S tem profesorjem sva se sešla zopet za nekaj mesecev v četrtem letniku učiteljskega, kamor je prišel nadomestovat obolega profesorja za risanje. Ko je bil pregledal moje risbe, je dejal: »In vendar je škoda, da nisi ostal pri nas! Postal sem že star profesor, ali tako obsenčene krogle

mi ni narisal še noben moj učenec.« Njegovo priznanje mi je sicer dobro delo, toda svoje odločitve nisem obžaloval, zakaj takrat sem bil kot upravnik učiteljskega uljnaka že ves v čebelarstvu ognju in poln

načrtov kako bom nekoč kot samostojen učitelj na deželi gojil čebelarstvo. Kako sem čebelaril na učiteljsku, o tem in drugem pa prihodnje leto, če me prej ne pobere ta prevrata naduha. — Vesel Božič!

Opazovalne postaje.

Julij Mayer — Dob pri Domžalah.

Poročilo za oktober.

Polagoma so se plemenjaki pripravljali k zimskemu počitku. Tja do srede meseca so čebelice še donasale obnožino, v južnejših predelih naše banovine celo še v drugi polovici do 21. Zimsko zalogo so panji povsod sami nabrali, le v Studencih pri Mariboru je gosp. poročevalec moral dodati nekaj sladkorja. V Šmarjeti pri Novem mestu izkazuje opazovani panj prve dni meseca precejšen donos. Gotovo je hodil kriva pota, ali je doma ali pa v soseščini gospodaril po tuji lastnini!

V drugi polovici meseca so se čebele povsod umirile. K temu jih je prisililo megleno in deževno vreme. Povečini so čebelarji že zadelali panje.

Zdravstveno stanje plemenjakov je povsod izborno. Mnogi zazimljenci imajo razmeroma malo čebel, ker so ob ajdi matice bolj malo zalegale. Druga leta smo ojačevali take plemenjake s čebelami od podrtih kranjčev. Letos žal ni bilo mnogo čebel dobiti, ker čebelarji niso imeli rojev.

Mesečni pregled za oktober 1933

Kraj	Višina nad morjem	Panj je teže										Toplina zraka			Dni je bilo						
		pridobil v			izgubil v			v mese- cu čistih dkg	največ pri- dobil	naj- višja	naj- nižja	sred- nja me- sečna	izletnih	deževnih	snežnih	oblačnih	pol jasnih	jasnih	vetrovnih		
		1.	2.	3.	1.	2.	3.														
		mesečni tretjini dkg																		pri- dobil	po- rablj.
Blejska Dobrava . . .	577	—	—	—	30	25	40	—	95	—	—	+19	+ 1	+ 8.5	9	5	—	17	3	11	2
Breg-Križe	483	—	—	—	40	20	10	—	70	—	—	+23	+ 1	+ 11.5	16	9	—	11	9	11	7
Virmaše-Skofja Loka .	361	—	—	—	40	40	30	—	110	—	—	+24	+ 3	+ 9.6	15	12	—	15	9	7	18
Tacen-Šmarna gora .	314	—	—	—	35	35	40	—	110	—	—	+23	+ 2	+ 12	22	9	—	16	7	8	9
Dob	305	—	—	—	40	40	20	—	100	—	—	+20	— 1	+ 10	19	15	—	14	13	4	7
Rova	350	—	—	—	35	35	10	—	80	—	—	+25	+ 1	+ 10.9	22	13	—	8	12	11	8
Škorno-Novi kloster .	450	—	—	—	100	70	85	—	255	—	—	+22	— 3	+ 9.9	14	6	—	12	17	2	2
Sp. Ložnica-Zalec . .	252	—	—	—	20	25	15	—	60	—	—	+17	+ 1	+ 8.9	19	9	—	8	15	8	16
Muta	387	—	—	—	150	—	20	—	170	—	—	+21	+ 2	+ 9.8	23	8	—	10	14	7	16
Sv. Duh-Selnica . . .	536	—	—	—	25	15	10	—	50	—	—	+16	+ 0	+ 8.7	17	11	—	8	19	4	10
Studenci-Maribor . .	265	—	350	—	130	125	100	—	355	—	—	+22	+ 0	+ 9.4	17	10	—	12	6	13	12
Podova-Dravsko polje	255	—	—	—	100	45	15	—	160	—	—	+22	— 1	+ 10.8	21	14	—	5	22	4	30
Cezanjevci	182	—	—	—	30	60	30	—	120	—	—	+21	+ 0	+ 10	10	13	—	10	21	—	22
Predanovci	195	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
Nedeljica-Turnišče . .	170	—	—	—	—	40	20	—	60	—	—	+25	+ 1	+ 11	9	7	—	14	8	9	4
Donačka gora-Rogatec	397	—	—	—	40	20	50	—	110	—	—	+26	+ 2	+ 13	26	10	1	6	18	8	9
Leskovec-Krško . . .	186	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	+19	+ 5	+ 11	18	18	—	11	17	3	16
Bučka	307	—	—	—	30	5	35	—	70	—	—	+26	+ 5	+ 13.4	5	19	—	15	13	3	11
Krka	300	—	—	—	30	25	25	—	80	—	—	+21	+ 1	+ 9.9	10	10	—	16	5	10	10
Cerknica	575	—	—	—	40	25	20	—	85	—	—	+25	— 1	+ 10	21	14	1	10	13	8	20
Sv. Gregor-Ortnek . .	736	—	—	—	20	25	25	—	70	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
Novo mesto	180	—	—	—	30	20	20	—	70	—	—	+26	+ 2	+ 12	23	9	—	13	4	14	2
Šmarjeta	375	220	—	—	180	140	20	—	120	—	—	+25	+ 4	+ 10.2	19	11	—	12	9	10	26
Valpča vas	280	—	—	—	60	35	30	—	125	—	—	+18	+ 3	+ 9.9	11	11	—	16	13	2	15

Vsi panji so A.-Ž. sestava. * Tehnica v popravilu.

Društvene vesti.

Izvršena predavanja. G. Peternel je predaval dne 20. oktobra v Šmarju pri Jelšah o zazimljevanju čebel ter o čebelnih boleznih. Udeležba: 18 čebelarjev.

G. Pikl je predaval v Grižah dne 17. oktobra o plemenjakih in čebelarških opravilih.

G. Gallob iz Mežice je predaval v Prevaljah o naprednem čebelarstvu in o zazimljevanju čebel. Predavanja se je udeležilo 28 čebelarjev.

Dne 8. oktobra je predaval g. Peternel v Smartnem ob Paki o pravilnem zazimljevanju. Predavanja se je udeležilo 23 čebelarjev.

G. predsednik Verbič pa je predaval letos v sledečih krajih:

Kamnik: Izboljšanje čebelne pasme (26 udeležencev).

Vnanje gorice: Prestavljanje in obnova matic (18 udeležencev).

Krka: Plemenilna postaja (20 udelež.).
Žužemberk: Rojenje in čebelne bolezni (50 udeležencev).

Horjul: Kužne bolezni (20 udelež.).

Kamnik: Vzreja matic (19 udelež.).

Gorje: Napake čebelarjenja (35 udelež.).

Ljubljana: Celodnevni tečaj o vzreji matic.

Borovnica: Obnova matic (8 udelež.).

Zagorje ob Savi: Izboljšanje čebelne pasme (14 udeležencev).

Jesenice: Opravljanje A. Ž. panjev (32 udeležencev).

Mokronog: Čiščenje medu in izboljšanje čebelne pasme (25 udeležencev).

Občni zbor Zveze jugoslovanskih čebelarških društev.

Vršil se je dne 6. novembra t. l. v Zagrebu. Slov. čebel. društvo so zastopali gg. prof. Jos. Verbič, Janko Babnik in dr. M. Podgornik.

Kakor navadno se je tudi to pot najprvo razpravljalo o upravnem in blagajniškem poročilu odbora. Razprava je bila zelo burna in več ur trajajoča. Dvojica srbskih čebelarjev je prepire iz svojega domačega društva prenesla v politične časopise in v »Zvezo«. Njihova neugodna ocena Zvezinega delovanja je bila deloma opravičena, zvečine pa neutemeljena in neresna.

Delegati so kljub vsem naporom opozicije izrekli odboru zaupnico in razrešnico. Skupščina je z letnim poročilom odobrila odborov

predlog, da se bo en del vseslovanskega kongresa, ki bo prihodnje leto v Beogradu, glede na Janšetovo proslavo vršil v Dravski banovini. Sprejet je bil tudi odborov sklep, da se podpora, ki jo dobi »Zveza« od ministrstva za predavanja, razdeli med učlanjena društva v razmerju s številom njihovih članov, ne pa v enakih delih, kakor je zahtevalo nekaj manjših društev.

Na dnevnem redu je bilo tudi sklepanje o spremembi Zvezinih pravil. Občni zbor je sprejel načrt novih pravil z mnogimi spremembami, ki jih je predlagalo Čebel. društvo za Slovenijo.

Za pretres prepotrebne pravilnika o zatiranju čebelnih kužnih bolezni, ki ga je izdelal odsek jugoslovanskega veterinarskega združenja, oziroma njegov poročevalec g. prof. dr. Kern, je zmanjkalo časa. Ker pa vsebuje načrt po prepričanju slovenskih čebelarjev več določil, ki so prestroga in bi brez vsake koristi zelo ovirala izrabljanje čebelne paše, je bilo sklenjeno, da se načrt nemudoma pošlje vsem včlanjenim društvom v pretres in izjavo. Sprejete ugovore in predloge bo Zveza predložila pristojnim činiteljem.

V odbor »Zveze« so bili izvoljeni izmed Slovencev g. Jos. Verbič za podpredsednika, g. A. Žnidaršič pa za namestnika odbornika.

Občni zbor podružnic. Podružnice opozarjam, da se bliža čas podružničnih občnih zborov, ki se morajo izvršiti po § 26 naših pravil v mesecu decembru. Zbirajte nove člane v podružnico, da se bo naše društvo častno oddolžilo spominu Antona Janše, čigar 200 letnico bomo praznovali drugo leto.

Članarina. Mnogo je še članov in podružnic, ki še niso poravnali celotne članarine za letos. Tudi je še mnogo članov, ki je še niso poravnali niti za lani! Naj vendar zaleže vsaj ta opomin, ki ga objavljamo sedaj. Velika je še vsota, ki jo dolgujejo člani, veliki pa so tudi računi, ki jih mora društvo še poravnati, sicer bo zopet moralo izkazati primanjkljaj. Prosimo vse člane in podružnice, da nam zaostalo članarino takoj nakažejo. Prosimo tudi, da nam podružnice nakažejo zaostale zneske za letake in brošure.

Obračun o članarini blagajnik upravnega oddelka žal ni mogel razposlati v mesecu novembru, ker je bil preveč zaposlen s sklepom sladkorne razprodaje. Podružnice ga bodo dobile koncem meseca in začetkom decembra.

Članske izkaznice bodo natisnjene na ovojju januarske številke Sl. Č., ker je v tej številki zmanjkalo prostora.

POROČILO O ODBOROVIH SEJAH OSREDNJEGA DRUŠTVA

XXXIII. seja dne 19. oktobra 1933.

Navzočni so bili vsi gg. odborniki.

Zapisnik zadnje seje je bil odobren. Tajnik je poročal o dopisih, ki jih je odbor vzel na znanje. Sklepi:

1. Ker je zaloga letakov »Skrbite za zdravje« razprodana, podružnice pa jih naročujejo, je odbor sklenil naročiti še 5.000 komadov.

2. Zaradi bližajoče se zime in ker je čas za pisanje čebel minil, je odbor sklenil, da bo nov sladkor naročil šele spomladi.

3. Ker so se cene nekaterim čebelarjem potrebnim spremenile, bo DČ izdala nov cenik, ki bo najprej natisnjen v Sl. Č., nato pa ponatisnjen, kar je odbor odobril.

Da dobimo nove čebelarje predavatelje, bo sestavil g. predsednik prof. Verbič načrt za izpite novih predavateljev.

Slike in fotografije iz društvene zbirke se odsele ne bodo več izposojevale, ker se je poizgubilo že več slik.

G. prof. Verbič je poročal o pravilniku za zatiranje čebelnih kužnih bolezni. Obravnaval se bo na seji »Zveze«, zato ga mora naš odbor prej predelati. G. urednik bo zato skušal dobiti osnutek pravilnika pri g. dr. Kernu, da ga bo odbor lahko obravnaval na prihodnji seji.

Ker ni pričakovati, da bi bil novi čebelarji zakon kmalu sprejet, bo odbor zopet začel obravnavati nova društvena pravila, ki jih je napravil g. Žnidaršič.

XXXIV. seja dne 24. oktobra 1933.

Navzočni: gg. prof. Verbič, Arko, Bukovec, Žnidaršič, Raič in Dermelj.

Tajnik je poročal o prošnjah podružnic za sladkor za pisanje čebel po znižani ceni za čebelarje, ki so bili po povodnji gmotno oškodovani. Po objektivni presoji je odbor sklenil, da nakaže sladkor po znižani ceni 4 Din sledečim podružnicam:

Dobrepolje 250 kg, Barje 300 kg, Škofja Loka 100 kilogramov, Žužemberk 50 kg, Ribnica 350 kg, Laze pri Planini 400 kg.

Prošnje nekaterih drugih podružnic, ki so za sladkor prosile, je moral odbor odkloniti, ker so ondodni čebelarji sicer trpeli zaradi poplave, toda le zaradi uničene paše. Odbor se je oziral v prvi vrsti na one čebelarje poplavljenice, ki so zaradi poplave trpeli škodo na domovih, obleki, čebelnih pridelkih itd. in niso mogli kupiti sladkorja.

Tajnik je poročal o pravilniku za zatiranje kužnih čebelnih bolezni. En osnutek se nahaja pri »Udruženju veterinarjev v Beogradu«, drugega pa ima g. dr. Kern. O tem naj se obvesti »Zveza« v Beogradu, ki želi pravilnik obravnavati na svoji seji dne 4. novembra.

Na predlog vodje DČ je bilo sklenjeno:

1. Da bo DČ odslej nakupovala tudi voščine;

2. Za nakup raznih potrebščin in voska posodi Upravni oddelek DČ znesek 10.000 Din.

Odbor je odobril tudi nakup male železne blagajne in vozička za prevoz vreč za DČ za 612 Din.

Koncem seje je tajnik poročal o Janševem odseku in njegovem načrtu za Janševo proslavo, razpravo o tem pa je odbor odložil do prihodnje seje.

XXXV. seja dne 31. oktobra 1933.

Navzočni so bili vsi gg. odborniki razen g. prof. Raiča.

G. predsednik je poročal, da bo dne 4. novembra t. l. v Zagrebu seja »Zveze«, na kateri se bo poleg drugega obravnaval tudi pravilnik o zatiranju čebelnih kužnih bolezni. Odbor je dal g. predsedniku navodila za sejo. Ker pa ima naše društvo pravico poslati na sejo 10 delegatov, je bilo sklenjeno, da se bodo udeležili poleg g. predsednika tudi še gg. Žnidaršič, dr. Podgornik in Babnik.

G. predsednik je prečital besedilo osnutka pravilnika o pobijanju čebelnih kužnih bolezni, ki ga je sestavil dr. Kern. Odborniki so podajali k posameznim točkam svoja mnenja, na podlagi katerih je dobil g. predsednik smernice za sejo »Zveze«.

Vesti iz podružnic.

Podružnica za Celje in okolico bo imela redni občni zbor z običajnim dnevnim redom 24. decembra t. l. ob 9 popoldne v sejni dvorani okoliške občine pri kapucinskem mostu v Celju. K obilni udeležbi vabimo vse čebelarje člane in nečlane. Odbor.

Podružnica v Šmartnem ob Paki bo imela občni zbor dne 8. decembra, takoj po prvi sv. maši v V. razredu osnovne šole. Pozivamo vse člane, da se ga udeleže ter pripeljejo s seboj še nevlčlanjene, kajti pravico na nabave cenenejšega sladkorja imajo samo člani. Naj ne bo čebelarja, ki ne bi bil član podružnice.

Čebelarška podružnica v Poljanah nad Škofjo Loko priredi svoj redni občni zbor dne 13. januarja 1934 v osnovni šoli v Poljanah, jutraj po prvi sv. maši. K obilni udeležbi vabi odbor vse člane, pa tudi vse nečlane.

Čebelarška podružnica v Lazah pri Planini bo imela svoj redni občni zbor pri g. Ivanu Komovcu v gostilni Fatur ob 2 popoldne dne 24. decembra t. l. Vsi tukajšnji čebelarji se vabijo na zborovanje. Vsak čebelar naj prinese članarino seboj.

Podružnica v Središču ob Dravi bo imela dne 17. decembra ob pol 2 popoldne v gostilni g. Lepšina na Grabah svoj redni občni zbor z običajnim sporedom. Dolžnost vsakega člana je, da se ob-

nega zbora zanesljivo udeleži. Po možnosti pripeljte tudi čebelarje nečlane. — Tajnik.

Podružnica Žalna naznanja, da je odbornik podružnice Jožef Kogovšek iz Vel. Loke umrl dne 12. oktobra t. l. Bil je dober in zvest čebelar. Pečal se je prva leta s kranjiči, potem pa tudi z žnidaršiči. Čebelaril je 20 let. Člani čebelarške podružnice izrekamo svojcem svoje sožalje.

Čebelarška podružnica v Mozirju vabi na 2. redni občni zbor dne 24. decembra po jutranji maši v cerkveni hiši.

Po občnem zboru se bodo naročile vse čebelarške potrebnice, zato naj bo vsak pripravljen, kaj bo rabil. Vljudno vabi odbor.

Podružnica za Ljubljano in okolico bo imela redni občni zbor v nedeljo dne 17. decembra t. l. ob 9 na drž. učiteljsku v Ljubljani, Resljeva cesta. Poleg običajnega dnevnega reda bomo tudi sklepali o omejitvi podružničnega okoliša, zato privedite prav vsi! — Odbor.

Ljubljanska podružnica ima prihodnjo odborovo sejo v torek, dne 12. decembra, ob 8 zvečer v običajnem lokalu.

Škofjeloska podružnica ima redni občni zbor 10. dec. ob 9 dop. v »Društvenem domu« po običajnem sporedu. M. Vidmar.

Drobiž.

Novo vodstvo »Zveze jugosl. čeb. društev« je bilo izvoljeno na zagrebškem občnem zboru dne 6. novembra t. l. Dnevno časopisje je poročalo, da je bilo zborovanje mestoma zelo hrupno in da so bili nekateri zborovalci tako odlično bojeviti, da je bilo zborovanje kar zanimivo.

Nova uprava je bila izvoljena na podlagi spremenjenih pravil in bo odslej stalno v rokah srbskih čebelarjev, kajti sedež »Zveze« je odslej v Beogradu. Po starih pravilih so imeli pravico do vodstva tri leta Srbi, tri leta Hrvati, tri leta pa Slovenci. Nekaj časa je to veljalo, od praškega vseslovanskega čebelarškega kongresa dalje pa je bilo vodstvo trajno v rokah beograjskih čebelarskih krogov.

Danes nihče ne more presoditi, ali smo storili prav, da smo vodstvo za trajno preselili v Beograd. Pristali smo na to v dobri veri, da bo nova uprava v vsakem pogledu drugačna nego je bila stara in da bo z živahnim delovanjem dokazala, da je vredna našega zaupanja.

Opozicija je stari upravi kolikortoliko upravičeno očitala *n e d e l a v n o s t*. Če smo odkritosrčni, moramo priznati, da so dosedanji uspehi »Zveze« res skromni — za 13 let. Pa kaj bi zvonili po toči!

Od novega odbora pričakujemo predvsem marljivega dela, točnosti, naglosti in reda v poslovanju. Nikdar več ne bi radi slišali, da »Zveza« na vloge svojih članov niti ne odgovarja, ali pa prepozno.

Čas je tudi, da pričnemo delovati po določenem načrtu, ne pa kakor pač naneseta trenutno potreba in slučaj. Pokojni delegat osi-ješkega društva Ljubić je ob rojstvu »Zveze« sestavil krasen delovni načrt, ki pa je ostal na papirju. Ni bilo treba! Marsikaj bi bili lahko uresničili, če bi bilo v nas več volje. Naše čebelarstvo je v težkem položaju. Vsega nam manjka, pa prav vsega. Naša trgovina s čebelami in čebelarskimi pridelki ne ve kam iz zagate itd. itd. Skrajni čas je, da posvetimo skupnim čebelarskim zadevam več skrbi in odločno terjamo pomoči od tistih, ki jo lahko nudijo in ki so jo dolžni nuditi.

Dolžnost včlanjenih društev pa je, da živahno in vztrajno podpirajo »Zvezo«. Od njih mora priti pobuda za delo, ki naj ga izvede. Zavedati se morajo, da je ona njih izvršilni organ, ne pa nadzorstvena »oblast« in da mora vršiti svoje dolžnosti po navodilih svojih članic. Dajmo ji tedaj dela, opozarjajmo jo na vse težave in nedostatke našega čebelarstva ter pomagajmo ji, da bo lahko uspešno vršila svojo častno nalogo. Le če bodo včla-

njena društva storila svojo dolžnost nasproti »Zvezi«, bodo lahko zahtevala, da jo stori tudi ona. Nedelavnost »Zveze« je kolikortoliko tudi dokaz da njeni člani niso agilni. Čemu potem kasnejši očitki?

Novi upravi želimo obilo sreče in uspehov. Nadejamo se, da bo ob letu lahko položila obračun in — lepšega nego doslej. Potem bomo radi pozabili, kar nam danes ni všeč.

A. Bukovec.

Ni nam pomagati! Pričakovali smo, da se bodo cene medu zaradi lanske in letošnje slabe letine nekoliko zvišale. Zavedni čebelarji res niso hoteli dati blaga pod ceno in so računali, da bodo cene na zimo še boljše, ker bodo ljudje začeli po medu povpraševati. Pa smo se precej varali. Te dni nam je pravil šef ugledne tvrdke, ki nakupi vsako leto večjo množino medu, da ima ponudbe iz Bosne in Prekmurja po 9 Din kg. K temu nimamo ničesar pripomniti.

Nepreračunljive so včasih čebele. Ko sem letos v začetku novembra pobiral iz medišč prazno satje, ki sem ga dal v panje po jesenskem točenju, da ga čebele obližejo, sem natekel na panj, ki je zapustil medeno zalogo v plodišču in se pomaknil z matico vred v medišče. Zgoraj ni bilo živeža niti za dva dni. Matico ni rešetka kar nič ovirala, ker so ji na jesen jajčniki itak splahnili. Ta primer pa ni edinstven, ker se je gosp. Janku Babniku na Viču letos isto pripetilo.

Le kaj je čebele vleklo gori? Med gotovo ne, toplota bržkone tudi ne. Torej, zakaj so zapustile dobro založeno plodišče in se podale v revščino. Tiste kapljice medu v istočenem satju niso mogle biti toliko privlačne, da je kar vse pobegnilo iz plodišča? Torej???

Stare satnike moramo zavreči, čim opazimo prve sledove črvojedine. Ni ekonomično, ako ohranimo satnike toliko časa, da so že vsi črni in trhljeni. Novi satniki so tako poceni, da je bolj pametno, da si jih nabavimo, kakor da bi se ubijali s starimi in črvmimi. Tudi pogled v panj je potem mnogo bolj prijeten.

Izvrstno kurivo so posušene voščine, ki nam ostanejo pri kuhi voska. Ko jih stresemo iz vreč, jih razprostremo kje na suhem in jih večkrat premešamo, da se za silo posuše. Same zase ne gore rade, pač pa med drvimi in premogom. Pri nas jih sežgemo pod kotlom v pralnici. Gore s tako silo, da kar bobni. Nekateri jih vržejo na gnoj, pa ni haska od njih, ker mnogo let ne sprstene.

Ajdovec v kebljih (škafih) napravi na površini mnogo zračnih mehurčkov, ki kvarijo utis, ki mora biti tak, da je blago vabljivo.

Zato moramo zračne mehurčke »posneti« na ta način, da vzamemo kos lepenke ali pa rožnine in drsamo z njo po mehurjih toliko časa, da se razpočijo. Drsatí moramo tako, da se površine medu z lepenko komaj dotikamo.

Na ta način »posnet« med ima potem, ko se strdi, popolnoma gladko površino in je tako lep, da bi ga človek kar jedel.

Žveplanje satja smatrajo nekateri čebelarji za edino primerno sredstvo za pokončevanje zalege čebelne vešče. Namesto, da bi satje puščali kolikor mogoče dolgo v mediščih in ga spravili šele kadar postane hladno (koncem oktobra), ga poberejo takoj po ajdovi paši. Potem morajo žveplati, sicer bi jim črvi že jeseni napravili mnogo škode. Nedavno mi je pokazal čebelar, ki satje večkrat žvepla, kako kvarno vpliva žvepleni dim na satnike. Žebliji porjave tako zelo, da les kar razganjajo tam, kjer so zabiti. Zarjaveli so prav do konice v lesu in so takorekoč brez pomena. Mesto pogostega žveplanja skrbimo rajši, da jeseni satje ne bomo prekmalu spravljali.

Nenavadno potovanje je napravilo 18 matic, ki so jih vzredili v Nemčiji in poslali v Santos v južni Ameriki. Čez Atlantski ocean do Rio de Janeira jih je prepeljala zračna ladja Zepelin, od tu do Santosa pa letalo.

Špranje med panji moramo pred zimo dobro zamašiti. Tam je menjava zraka jako živahna, in panji zaradi tega dosti trpe, zlasti zaradi vlage. Špranje zatlačimo s časopisnim papirjem, skvarjenim predivom ali pa s črno vato, ki je zelo poceni.

Nemško čebelarstvo časopisje je kar čez noč prešlo v Hitlerjev tabor in objavlja slike v prilogi Hitlerjevimi idejam in akcijam. Skoraj ga ni časopisa, ki ne bi vseboval slik propagandne kakovosti. Te vrste propagande čebelarški svet doslej še ni poznal.

Kredit za nakup medu v znesku 150.000 Mk (3 milijone dinarjev) je dovolilo nemško ministrstvo za prehrano in kmetijstvo. Posojila bodo dobivale zgolj priznane razpečevalnice domačega medu. (Leipziger Bztg).

Iz kanadskega čebelarstva. Panji in donos medu so v medsebojni zvezi. Preizkusili so tri sestave panjev, vsakega z osmimi družinami. Povprečni donos na panj je znašal v 6 letih letno 46 kg pri panjih Lagstrothovega sestava, 50 kg v Jumbovcih in 39 kg v Dadantovcih. Panji z največjo mero (Jumbovci 44,7×28,2 cm) so izkazali največji donos.

Poskusi s panji z žrelom zgoraj so pokazali, da je prezimovanje družin v njih prav dobro, toda poleti se pokažejo razni nedostatki: raz-

tresena zalega in ropanje. Donos medu v teh panjih je bil znatno manjši nego v panjih z žrelom spodaj. Tiroler Bztg

Nehvaležnost. 35 let že gradimo na naši čebelarški organizaciji. Malokdo se zaveda, koliko podrobnega in nesebičnega dela tiči v naših skromnih uspehih. Velike so žrtve, ki so jih doprinesli naši navdušeni mali čebelarji, da smo mogli prenašati in prebrestí vse težave in ovire, ki so zavirale naše delovanje. Uspehi niso izostali. Naša čebelarška organizacija je sedaj na trdnih nogah, napredno čebelarstvo pa v čvrstem razmahu in ima vse pogoje, da doseže smoter, ki si ga vsi tako srčno želimo. Ni več tako daleč čas, ko bo naše čebelarstvo zopet uživalo staro slavo. Da bi ga res!

To bomo pa dosegli le z združenimi močmi in z neumornim delom. Naša organizacija je dovolj močna in tudi zasluži, da se pod njenim okriljem zberejo vsi slovenski čebelarji, vsi brez izjeme. Nudi nam vse, kar potrebujemo za napredek.

Čudimo se pa, da so vendarle med slovenskimi čebelarji posamezniki, ki očitno podpirajo tisto tujo konkurenco, ki kvarno deluje za DČ. Nikdar nismo mislili, da se bo pri nas dobil človek naše krvi, ki bo stalni poročevalec čebelarškega lista, ki prikrito zasleduje smotre, ki škodujejo jugoslovanskim čebelarškim organizacijam in ki izrablja nesoglasja med čebelarji v to, da napeljuje vodo na svoj mlin.

Mislímo, da ti poročevalci nimajo prav nobenega tehtnega vzroka, da podpirajo take liste. Mnogo bolj bi koristili, ako bi se zanimali za našo slovensko organizacijo, kakor za človeka tuje krvi in jezika, ki nas pozna samo takrat, kadar išče koristi, svoja trgovska zastopstva pa poveruje skoraj samim svojim sonarodnjakom.

Dobe se tudi posamezniki, ki se imajo izključno naši čebelarški organizaciji zahvaliti, da so postali napredni čebelarji. Čudno hvaležnost pa kažejo, ko v domači podružnici propagirajo tuje čebelarške izdelke in hvalijo tuje manjvredno blago, četudi je v vsakem pogledu slabše nego naše v DČ. Ne moremo se otresti misli, da ta propaganda ne korenini v nesebičnosti in želji po napredku.

Malo več obzirov do lastne sklede pač lahko zahtevamo od — naprednega čebelarja.

UREDNIŠTVO IN UPRAVA ŽELITA VSEM CENJENIM SOTRUDNIKOM IN ZVESTIM ČLANOM SČD PRAV VESELE BOŽIČNE PRAZNIKE.

1. Dodatek k seznamu orodja in potrebščin „Društvene Čebelarne“ v Ljubljani.

K št. 1. in 2. Na željo dobavimo panje tudi z matično rešetko iz kovinskih palčic (št. 25a). Te vrste panji so za Din 5— dražji nego panji z navadno rešetko.

Št. 3. A.-Ž. panj druge oblike na 9 satov. Izumitelj »Našega panja«, Anton Žnidaršič, je sestavil ta panj, ki ga ima v samoprodaji Društvena Čebelarna v Ljubljani. Novosti so zavarovane s patentom.

Panj ima dvoje vrat, spredaj in zadaj. Zaradi tega je popolnoma izključeno, da bi se pri prevažanju čebele mogle zadušiti, ker dobivajo dovolj zraka z obeh strani.

Močnim družinam pa lahko odpremo deščico pri spodnjem okencu, da se v sili lahko pomaknejo v prostora za okenci.

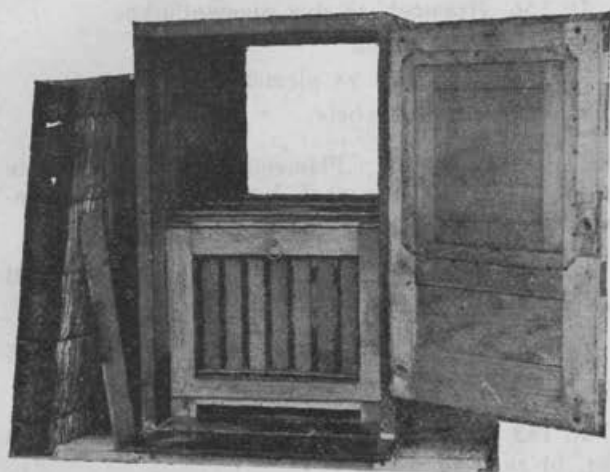
Panj je pripraven tudi zato, ker pada, ko delamo v njem zadaj, svetloba vanj, če odpremo sprednja vrata.

Kdor se hoče o tem panju bolj poučiti, naj si pri nas naroči Antona Žnidaršiča knjigo »Naša košnica« (glej št. 232. seznama).

Št. 4. A.-Ž. panj druge oblike na 10 satov, enako izdelan kot št. 3.

Št. 12. c) št. 7. francoski kratki.

Št. 16. a) zelo močan, b) slabjši, c) mali za panj št. 3. in 4.

Št. 3. in 4.

Št. 25. Matična rešetka iz kovinskih palčic, a) 23×13.5 cm, b) 23×33 cm.

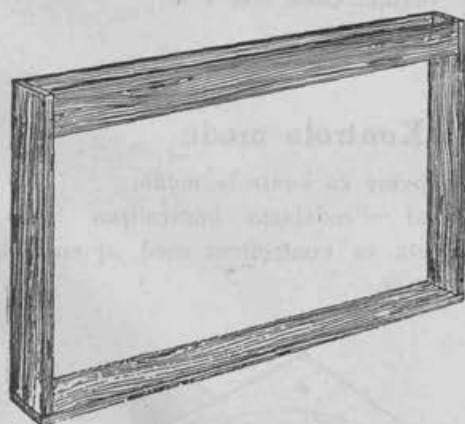
Št. 30a. Satnik za A.-Ž. panj s koritcem, nezbit. — Ta satnik je patentirana novost Antona Žnidaršiča in ga ima v samoprodaji Društvena Čebelarna v Ljubljani. Koritce rabi za krmljenje čebel. Te satnike pritrjujejo čebele le redkokdaj na matično rešetko, oziroma na strop panja in še to le ob robovih.

Št. 40. Zapora za matično rešetko iz pločevine 25×85 cm. Ako hočemo uporabljati begalnico, porinemo to zaporo pod palice tako, da je rešetka popolnoma pokrita. Čebele iz medišča se potem skozi begalnico spraše v plodišče.

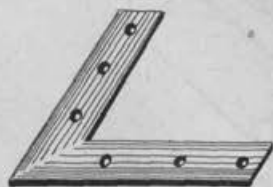
Št. 41. Kotnik iz železne pločevine. Ako jih pritrdimo na oglih panjevega oboda, ojačimo obod in preprečimo, da se ogli pri prevažanju ne okrušijo.

Št. 53. Preparirana lepenka (ruberoid) za na panjevo dno. Izvrstno uporabna kot strešna lepenka, a) 1 m^2 po Din 12—, b) za 1 A.-Ž. panj po Din 3—.

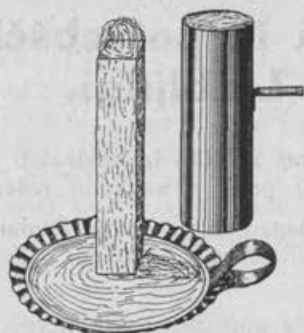
Št. 54. Končnice z oljnatimi slikami. Izvrstna reprodukcija originalnih starih končnic. — Komad od Din 40— do 50— po izbiri.

Št. 30a.

Št. 41.

Št. 72.

Št. 71. Šotal. Učinkovito pomirjevalno kadilo za čebele. Podobno Euskulu.

Št. 72. Svečnik s kajfežem za Šotal. Na priostreno žico sredi svečnika natakemo kos Šotala, ki ga potem prižgemo ob goreči sveči. Ako tlečega Šotala več ne rabimo, ga ni treba sneti s svečnika, marveč ga pokrijemo s kajfežem, nakar kmalu ugasne.

Št. 100. Stiskalnica za vosek »Virijentova«. Izdelana je točno po načrtu. Za kuhanje brezhibnega voska je neobhodno potrebna, zlasti za večje čebelarje in čebelarske podružnice.

Št. 156. Hramček za dva plemenilnika.

Št. 157. Plemenilnik.

Št. 158. Matičnica za plemenilnik.

Št. 159. Sito za čebele.

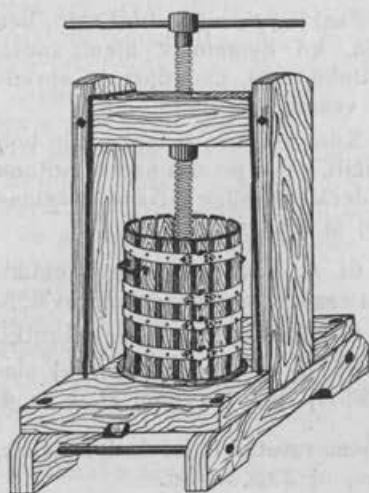
K št. 156. do 157.: Plemenilniki, njih oprema in uporaba. Glej članek g. prof. Jos. Verbiča v Slovenskem Čebelarju št. 5., l. 1933.

Št. 184. d) za $\frac{1}{2}$ kg medu (lončki te velikosti so že naročeni).

Št. 187. Kozarec za med s pokrovom na vijak. a) za $\frac{1}{2}$ kg, b) za 1 kg.

Št. 188. Kozarec za med brez pokrova, a) za $\frac{1}{2}$ kg, b) za 1 kg.

Št. 235. Knjižica »Vrednost in poraba medu«, spisal prof. Jos. Verbič. Cena Din 1.50.

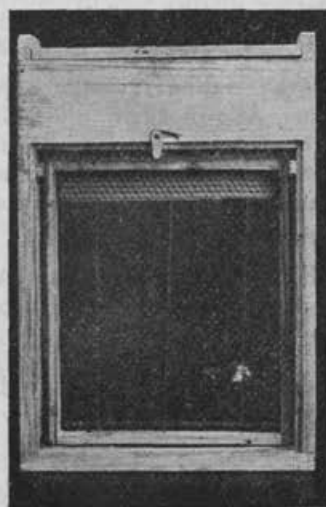
Št. 100.

L. Kontrola medu.

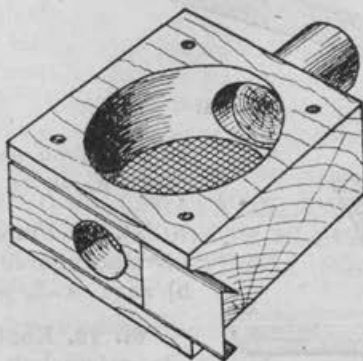
Št. 251. Tiskovine za kontrolo medu.

Št. 252. Plakat »Prodajamo kontroliran med«.

Št. 253. Etiketa za kontroliran med, a) manjša, b) večja.

Št. 157.

Št. 158.